

72

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A. DONÁTH, GY. FAȘKERTHY și E. HAÁS

MISTERELE UNEI CURSE

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

Donáth András – Fáskerthy György – Haás Endre

MISTERELE UNEI CURSE

* * *
* *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
72

Traducere din limba maghiară de
CONSTANTIN OLARIU

Nr. 73 — *Două povestiri* de Nathaniel Hawthorne

Nr. 74—77 — *„Polul intangibil"* de Dinu Moroianu

Pentru a putea răspunde cu promptitudine numeroaselor manuscrise pe care le primim la redacție, rugăm pe toți aceia care ne trimit lucrări spre publicare ca textele lor să fie dactilografiate. De asemenea întrucît planul de apariții al colecției noastre cuprinde un număr suficient de romane, rugăm pe autori ca povestirile lor să nu depășească o fascicolă (50—55 pagini dactilografiate la două rînduri).

Coperta-desen: MADELEINE BRAUN

— REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE —

Marele cotidian parizian Journal d'Europe, *pentru a-şi mări tirajul, donează un premiu de 100 milioane de franci cîştigătorului cursei cicliste Khartum-Cairo-Suez-Port-Said-Suez-Cairo. Vestea produce o mare vîlvă în lumea întreagă. Trusturile de bookmakeri se pun în mişcare spre a recolta pariurile amatorilor de sport.*

Bookmakerul londonez Jim Norton, la ordinul unui „boss" american, pleacă în Brazilia în adîncul pădurilor virgine de pe Amazoane, la vila singuratică a profesorului Miguel Camberra, care a inventat un medicament numit „Mepocalina". Acest drog are particularitatea de a spori, pentru un timp limitat, puterile fizice ale oamenilor. La sfîrşitul tratamentului, însă, Mepocalina provoacă nebunia celor care au fost dopaţi.

Adevăratul nume al lui Camberra este dr. Heinz Krause. Acest Krause fusese în timpul războiului comandantul unui lagăr nazist, unde pe pielea internaţilor făcuse experienţe, al căror rezultat a fost omorîrea a 40.000 de oameni.

Trusturile americane l-au salvat pe acest criminal din mîna tribunalului internaţional de la Nürnberg. Trusturile de bookmakeri încearcă cu ajutorul Mepocalinei să cîştige marea cursă.

Ziarista Yvonne Charpentier de la ziarul „Vie ouvrière" se pregăteşte să plece în Egipt, la marea cursă, în calitate de corespondentă. În anticamera Federaţiei Franceze de Ciclism face cunoştinţă cu Roger Bertrand, tînăr muncitor de la uzinele „Renault" şi ciclist amator, care, la îndemnul tovarăşilor săi de muncă, vrea să participe şi el la cursă. Întrucît federaţia nu vrea să-l includă în lotul oficial, muncitorii fac o colectă ca să-i asigure plecarea.

La Roma, la o agentură de invenţii, se prezintă un olandez ciudat, Van Kappen, spre a-şi breveta un motoraş minuscul de mare putere. Mai mult din glumă, obţine un avans de 5.000 de lire.

Marea caravană a concurenţilor porneşte de la Khartum. Un outsider necunoscut, Horst Müller, începe să se impună faţă de marii favoriţi: Edmondo Diaz, Michel Serpente etc. Horst Müller, sub su-

pravegherea lui Jim Norton, e dopat cu Mepocalină de către profesorul Miguel Camberra. „Bossul", yankeul Garry Stapleton, trimite în Egipt pe „ziaristul" Clarck Masson ca să-i urmărească pe cei trei.

Yvonne Charpentier îl regăseşte pe Roger Bertrand printre concurenţi. Deşi necunoscut, tînărul muncitor francez reuşeşte de la primele zile să ţină pasul cu marile vedete ale curselor rutiere. Yvonne se împrieteneşte cu Charter, un ziarist englez, împreună cu care urmăreşte cursa. Face cunoştinţă şi cu Abu Hasan, un concurent egiptean, student în medicină.

Printre concurenţi, îl regăsim şi pe inventatorul olandez Van Kappen, cu toate că vîrsta şi condiţia sa fizică nu l-ar fi îndreptăţit să se considere un sportiv de performanţă.

Intr-una din primele zile ale concursului, Yvonne descoperă un elicopter misterios, care urmăreşte îndeaproape caravana concurenţilor.

Din etapă în etapă, desfăşurarea cursei devine tot mai dramatică. Incă nu se poate întrevedea cine va fi cîştigătorul: „consacraţii" Edmondo Diaz, Michel Serpente sau „robotul" Horst Müller, care sub acţiunea Mepocalinei cîştigă din ce în ce mai mult teren. Şi Abu Hasan se menţine printre principalii pretendenţi. Roger Bertrand luptă curajos, dar adevărata „revelaţie" rămîne „tomnaticul campion", inventatorul Van Kappen. Pînă cînd?

Intre timp, Yvonne Charpentier are două „performanţe" dintre cele mai răsunătoare: dezleagă taina elicopterului care urmăreşte de sus cursa. Elicopterul aparţine unor inventatori francezi, care rezolvaseră problema televiziunii la distanţe mari. Datorită Yvonnei, ziarul ei, „Vie ouvrière", este primul care publică vestea succesului experienţelor genialilor inventatori.

A doua „performanţă" a Yvonnei: cu ajutorul lui Roger Bertrand demască pe Van Kappen. Olandezul, tot cu titlu de experienţă, montase motorul său în bicicletă şi cu ajutorul acestuia ajunsese în plutonul de frunte al cursei. Dar un lucru nu ştiuse nici el: faptul că motoraşul, din cauza unei defecţiuni, emitea unde ultrasonore. Tocmai aceste unde le detectează Yvonne, reuşind să-l demaşte, spre marea bucurie a inventatorului, care pe această cale speră să aducă în faţa opiniei publice invenţia sa, ignorată de forurile de specialitate.

Yvonne nu se mulţumeşte însă cu cele două „bombe" ale sale; începe să bănuiască că şi trioul Horst Müller — Miguel Camberra — Jim Norton are o taină. Pe baza indicaţiilor ei, Jean Locorde, redactorul şef al ziarului „Vie ouvrière", îl trimite pe reporterul Pierre Moineau mai întîi la Nürnberg, la arhivele Tribunalului Internaţional, şi apoi în America de Sud pe urmele lui Camberra.

(Continuare din numărul trecut)

Tavello luă cazmaua şi continuă lucrul. Lovea in punctele de ramificaţie şi văzu că lemnul se supune. Cind dădea de vreo rădăcină mai groasă, punea ceva dedesubt şi lovea peste partea ridicată. In curind se afla intr-o groapă care-i ajungea pină la inălţimea pieptului. Deodată ceva scrişni sub oţelul cazmalei. Dădu pămintul la o parte şi dădu de ceva alb. Era o bucată dintr-un os. Pe alocuri avea pete cafenii şi ici-colo era mincat de tot.

— Nu-i prieşte umezeala, constată Pierre.

Nu trecu nici măcar o oră şi izbutiră să scoată la suprafaţă toate cele cinci schelete. Tavello fotografie vila, scheletele şi împrejurimile.

— Şi, ia spune-mi, Jim, numai cinci aţi ingropat aici?

— Nu, sir, mulţi!

— Cîţi?

— Jim nu şti. Jim şti numeri numai zece.

— Ia arată pe degete.

— Sir eşti deştept.

Jim incepu să numere pe degete şi, cu chiu cu vai, făcură socoteala. Zece, apoi iarăşi zece şi incă zece şi cu şapte, totaliză Tavello.

— Treizeci şi şapte de morţi, exclamă Tavello ingîndurat. Aici treizeci şi şapte — dincolo peste treizeci de mii. Degeaba! Nazistul nu se dezminte. Nici aici nu putea să trăiască fără să ucidă.

— Jim, spuse apoi, intorcindu-se din nou spre micul negru, cum te simţi tu aici?

— Jim te simţi bine.

— Adică ce anume găseşti tu atît de bine aici?

— Doctor numai spui baţi, dar nu baţi. Tata acasă baţi adevărat. Jim nu placi bătaie.

— Dacă vrei, Jim, te putem lua cu noi undeva să-nveţi o meserie şi unde nu te bate nimeni.

— Şi eşti acolo şi alţi mici Jim?

— O să ai mulţi prieteni ca tine acolo unde te ducem.

— Jim mergi.

Porniră. De abia pe drum îşi aduse aminte Tavello de ciini. Se opri, apoi dădu din umeri. Dacă nu se poate altfel, mai bine să moară şase ciini decit un om. Tavello îşi dădea seama că, după cele ce s-au intimplat, viaţa lui Jim era fără doar şi poate grav ameninţată. Ajunseră la elicopter şi se urcară. Aparatul făcu pentru a patra oară drumul deasupra pădurii virgine, dar de data aceasta cel care dormea pe unul dintre fotolii nu mai era Norton, ci un băieţaş negru.

*

* *

Yvonne privea cu faţa încremenită pe domnul care gesticula cu desperare în faţa ei şi nu-i răspundea nici măcar o vorbă.

— Dar, mademoiselle, vă jur că nu ştiţi ce faceţi. Dacă nu sinteţi mulţumită, putem să tratăm şi pe altă bază, hai să spunem, fie şi zece mii.

Yvonne schiţă un gest de refuz.

— Dar de ce nu vreţi să primiţi? Nu văd nimic rău in asta. Trăiţi intr-o ţară liberă şi sinteţi deci liberă să vă vindeţi puterea de muncă atunci cind voiţi şi cui voiţi. Nu poate nimeni să vă tragă la răspundere. Sinteţi o fată săracă şi noi vă facem bogată. Fiţi liniştită, „Journal d'Europe" plăteşte bine. Haide, fie şi douăzeci de mii de dolari.

— Haide, fie şi douăzeci de milioane, zise Yvonne incetişor, sau fie şi două sute, sau eventual două mii. Nu pot primi.

— Dar de ce? o intrebă Philippe Martin, delegatul redactorului-şef al ziarului „Journal d'Europe". De ce? repetă el intrebarea cu chipul galben ca ceara. Mai mult de cincizeci, zău că nu pot să-ţi dau, dar dacă ai ceva de aranjat, vreo greutate, vreo incurcătură familiară...

— Ajunge! M-ai împroşcat cu prea mult noroi. Îmi crapă obrazul de ruşine că nu te-am dat afară de la primul cuvint. Am terminat. Nu stau de vorbă cu dumneata.

— Dar de ce? Cu ce-am păcătuit?

— De pomană ţi-aş spune; tot n-ai fi in stare să pricepi. Eu sint franţuzoaică şi mă consider intr-adevăr un om liber. Ziarul dumneavoastră aparţine monopoliştilor americani. De cind aţi pus piciorul pe pămintul ţării noastre, Franţa nu mai este un stat liber, dar a rămas totuşi un stat care n-a uitat că a fost şi el odată liber, un stat in care majoritatea cetăţenilor sint şi azi liberi. Liberi, chiar incătuşaţi fiind, căci conştiinţa nu poate fi incătuşată. De aceea singurul lucru pe care-l poţi face e să pleci.

— Şi dacă vă ofer o sută de mii? Gindiţi-vă la părinţii dumneavoastră, la prietenii dumneavoastră... gindiţi-vă cite lucruri v-aţi putea face cu aceşti bani!

— Dacă ar afla că lucrez pentru dumneavoastră, nici n-ar mai sta de vorbă cu mine. Prietenii mei sînt oameni cinstiţi. Eu am fost trimisă de „Vie Ouvrière", o mică gazetă muncitorească. Nu m-aş angaja în slujba dumneavoastră, chiar dacă n-aş avea ce mînca. La revedere!

Delegatul se sculă, bombăni ceva, se înclină şi ieşi năucit.

„S-a dus prima şi poate s-a dus şi slujba. Dar cu nebunii n-ai ce discuta" — îşi zise deznădăjduit.

Întocmi o radiogramă şi o expedie.

„Tratativele se desfăşoară satisfăcător, majorez suma, comunic curînd rezultatul".

* * *

„Abu Hasan conduce, urmat de Horst, apoi de Lamberto, Tissu şi Ferrari!" — urlă megafonul.

Yvonne şedea tăcută alături de colegul ei în mica maşină sport. Charter nota, iar ea era frămîntată de gînduri. Cea de-a unsprezecea zi. Penultima zi a cursei. A doua zi se termina cursa, apoi o aştepta din nou Parisul... Parisul... Universitatea. Cine ştie ce-i mai rezerva viitorul!?

„Horst l-a ajuns pe Hasan, Bertrand se ţine scai de el!".

...Yvonne tresări.

— Lasă-mă să mai notez şi eu, propune Yvonne, luînd blocul din mîna lui Charter.

— Dumneata ai pus de mult punctul pe i, ce mai ai de notat?

— Romanul acesta e de douăsprezece zile, pot să mai am destule de notat.

— Al meu s-a terminat o dată cu ziua de ieri, o informă Charter cu un zîmbet amar.

— Nu-mi mai ceri mîna?

— Cruţă-mă cel puţin de ironii. Uneori broasca moare chiar dacă se zbate.

— Continuă deci să te zbaţi şi vei vedea că te vei menţine la suprafaţă. Poate găseşti pe cineva care se potriveşte mai bine cu dumneata, iar eu îţi rămîn prietenă, indiferent dacă-ţi place sau nu.

— Îmi place.

— Bate palma!

Îşi dădură mîna. Charter reluă blocnotesul fără să scoată o vorbă şi se aplecă mult asupra lui, deşi nici el nu ştia de ce.

„Horst conduce, urmat de Hasan. Tissu şi Bertrand se ţin în urma lor!" — anunţă megafonul.

* * *

— Ha-ha-ha, huuuuu-hu! rîdea idolul. Viiiii-viiii! ţiuia glasul uliului. Un rîs crispat desfigura gura lui Horst. Trăgea, trăgea necontenit, dar i se părea că picioarele nu i se mai aflau pe pedale, ci pe duşumeaua unui ring de box înăuntrul căruia căuta să sugrume pe un uriaş. Colosul îşi scoase limba şi se destrămă, iar el căzu într-o băltoacă. Horst era acum ud leoarcă. De pe frunte i se scurgeau şiroaie de sudoare. Se ridică din băltoacă, dar între timp îşi continuă dansul, fără să izbutească însă să se prindă de nimic. Orice apuca i se îndoia sub mînă, pe urmă i se părea că toate îşi schimbă culoarea. Vedea în jurul lui munţi de aur, de o formă caraghios de regulată, care se aplecau mereu spre el. Pomii jucau în fel şi fel de culori. erau ba albaştri, ba violeţi, ba verzi. Toate obiectele apăreau în culori ţipătoare, apoi se destrămau. Horst căuta să-şi adune puterile. Sorbi din termosul cu sirop de portocală, pe urmă îşi întoarse capul într-o parte.

— Bea coniac!... coniac!... auzi glasul lui Camberra. Horst se întinse spre tubul celuilalt termos, care conţinea coniac cu lămîie, dar nu izbutea să-l ajungă. Pe termos şedea o broscuţă verde mititică, cu ochii negri, scînteietori ca doi cărbuni. „Cvac, cvac!" — zise broscuţa încetişor, pe urmă începu să se umfle şi izbucni într-un rîs zgomotos. Horst dădu să gonească broasca, dar aceasta îl muşcă de mînă. Simţi o durere pătrunzătoare, care începu să i se urce pe braţ, în sus, apoi îl năpădi aceeaşi durere şi în piciorul drept. Horst se aplecă iarăşi înainte, vrînd să bea, dar nu ajunse nici de data asta tubul. Broasca se făcu iarăşi mică, apoi explodă cu o detunătură puternică. Horst căută să-şi dea capul la o parte, dar muşchii gîtului nu se mai supuneau voinţei sale.

„Abu Hasan conduce, urmat de Horst, apoi de Bertrand şi Tissu!" — anunţă megafonul.

„Apă...apă..." — vijiia prin capul lui Horst. Uite sînge, atîta sînge... simţea cum se ridica puhoiul de sînge, scăldîndu-i trupul, apoi începu să facă valuri, răscolindu-l din ce în ce mai mult cu mirosul său greu şi dulceag. „Ce culoare urîtă are sîngele ăsta!" — constată Horst. Apoi auzi un huruit, un vijiit, un vuiet asurzitor; şedea parcă într-un avion, cu un chipiu de aviator în cap, care i se strîngea din ce în ce mai mult şi-l apăsa, îl apăsa insuportabil. Pe fruntea lui Horst vinele se umflară gata-gata să plesnească... „Coniac!... Coniac!..." — îi zvîcnea în cap, dar nu mai ştia ce să facă cu coniacul. Simţea cum i se încovoaie spatele, i se părea că-i creşte păr pe cap, că părul acesta se întinde, îi cuprinde gîtul, fruntea, obrajii; lui Horst i se părea acum că-i se lungeşte nasul... „Cap de lup! Mi-a crescut un cap de lup!" — îi trecu prin minte, şi scoase un urlet sălbatic, înfricoşător, deznădăjduit, în timp ce durerile care-i săgetau tot corpul

deveniră cumplite, insuportabile. „Mor!" — îşi zise Horst. Il durea şi inima. „Sint lup... aauuuu aaa!" — incepu din nou să urle, pină cind în cele din urmă căzu în neştire...

„Salvarea... salvarea... salvarea! — urlă megafonul. Horst a părăsit şoseaua... a căzut. Abu Hasan conduce, Roger se ţine scai de el..."

— Opreşte în dreptul rănitului! porunci Yvonne şoferului.

— Acum nu eşti medic, ci ziarist, observă Charter.

— Tocmai de aceea, spuse Yvonne, sărind din maşină, care frinase intre timp. Horst fu aşezat de oamenii salvării pe o targă. Trupul îi mai zvîcnea din cînd în cînd, ii curgeau lacrimi din ochi şi rîdea. Rîdea cu un rîs amar, adînc, ca un urlet care-i zguduia tot trupul, devenind tot mai ascuţit, ca un ţipăt. Horst rîdea, rîdea neîncetat...

Yvonne se întoarse şi se urcă în maşină.

— Scrie! îi porunci lui Charter.

„Horst a înnebunit. Trimiteţi imediat materialul Camberra-Norton". Adresa: Jean Locorde, „Vie ouvrière", Paris.

— Bănuiam de mult că e dopat, zise Charter.

— Şi de ce n-ai spus nimic?

— Pentru că te cunosc. Dacă te-aş fi sfătuit să nu te amesteci, pentru că e primejdios, n-aş fi făcut decît să te întărît şi mai mult şi te-ai fi ambalat şi mai mult in afacerea asta. Cu toate că nu prea e recomandabil.

— Ce inseamnă că nu e recomandabil? De ce să mă tem?

— Nu-l cunosc pe doctor, dar ştiu pentru cine lucrează Norton. Ai face mai bine să nu te atingi de ei.

— Atita timp cit am condeiul în mînă, nimeni nu-mi va astupa gura. Nu pot tolera nici o pungăşie!

— Nu te pot impiedica să faci ce vrei, dar dacă ar fi să dai de vreun bucluc, nu uita că ai în mine un prieten.

„Abu Hasan a trecut primul linia de sosire, Roger al doilea, la o distanţă de o jumătate de lungime, pe locul trei şi patru Tissu şi Van Hutten, cu acelaşi timp, al patrulea Frank Spiegel"...

Caravana a ajuns din nou la Suez.

CAPITOLUL XVII

„Ma chère Yvonne,

N-au trecut nici două săptămîni de cînd ne-am despărţit, totuşi mi se pare că, în ceea ce mă priveşte, aceste două săptămîni au adus mai multe tragedii decît o viaţă de om. Acum am sosit de la Rio de Janeiro. Dacă avionul cu care am părăsit Rio-ul ar mai fi întîrziat numai cinci minute, aş fi fost arestat. Materialul pe care i l-ai cerut lui Locorde a fost procurat de mine. Sînt atît de obosit, atît de scîrbit

de viață incit imi vine să mă las de scris. Ce rost au toate aceste frămintări? Gise, de care eram îndrăgostit, s-a măritat cu Locorde. Gazeta nu vrea să publice materialul pe care l-am strins. Uite-l, ți-l trimit in intregime, așa cum este, fă cu el ce vrei! Ți-ai ciștigat o faimă nemaipomenită in cercurile ziariștilor. Toată lumea vorbește despre tine. Poate vei izbuti să rezolvi și această problemă. Am lăsat in Rio pe cel mai cinstit om din ciți am cunoscut vreodată. Nici nu știu dacă mai trăiește. Din fericire îl apără favella. Nu cred să poată pune mina pe el. Bineințeles, tu nu pricepi nimic din toate acestea. Citește materialul alăturat și vei ințelege lucrurile măcar in parte. Restul ți-l spun eu personal. Urmărește-l pe Camberra pină la capăt, nu-l lăsa să dispară. E un ucigaș fioros. Are zeci de mii de oameni pe conștiință. Sint obosit. Cred că miine plec de la gazetă. Crede-mă, uneori două săptămini e mai mult decit o viață de om. Dacă mai ai timp și putere, scrie-mi!

Cu dragoste colegială,
Pierre Moineaux"

Yvonne puse scrisoarea deoparte și luă mormanul de hirtii de pe masă. „Are dreptate — își spuse — am imbătrinit și eu mult în aceste două săptămini. Să ne apucăm de treabă!" Se uită la ceas: era trei după-amiază. „Am timp pină la șase — se gindi Yvonne. Abia la șase trebuie să mă intilnesc cu el".

De data aceasta, in mod excepțional, „el" era Bertrand.

Yvonne inghițea paginile

Citi jurnalul din lagăr, parcurse actul de acuzare din dosarul Tribunalului de la Nürnberg, cercetă rapoartele judecătorilor, concluziile procurorilor și ajunse in cele din urmă la rezoluția prin care dosarul lui Camberra fusese clasat la arhivă deoarece acuzatul dispăruse. Yvonne intorcea foaie după foaie citind biografia lui Camberra, intocmită de Carlo Tavello și Pierre Moineaux pe baza datelor cuprinse în copia dosarului de la Nürnberg:

„Karl Krause, reprezentantul concernului «I. G. Farbenindustrie» la Lima, s-a căsătorit cu o spaniolă, pe care a cunoscut-o la Lima cu prilejul unei călătorii făcute in jurul lumii. Peste un an li s-a născut un băiat, botezat cu numele de Heinz. Familia s-a stabilit în Germania, iar in 1929, cind s-a constituit propriu-zis concernul «I. G.», Karl a fost trimis de acesta la Lima. Pe vremea aceea, Heinz, unicul copil al părinților săi, avea nouăsprezece ani și era student la facultatea de biochimie a Universității din Charlottenburg. Nu-și vedea părinții decit in timpul vacanțelor mari, astfel că nu petrecu timp mai îndelungat la Lima decit după terminarea studiilor sale. Șederea aceasta în casa părintească a durat fără intrerupere timp de un an. După ultima sa vizită fu angajat la fabrica din Leverkusen a con-

cernului «I.G.», la secția de cercetări a laboratoarelor de biochimie. Aici deveni in curind cunoscut, ajungind in decurs de cițiva ani unul din cei mai insemnați cercetători.

Anii treceau, iar «I.G.» a cucerit incetul cu incetul lumea intreagă. In 1938 ajunse să controleze optzeci la sută din capitalurile investite în industria chimică, avea in mină majoritatea fabricilor și pachetelor de acțiuni din Elveția, Franța, Anglia și din ambele Americi. Războiul se apropia cu pași repezi, era deci firesc ca și «I. G.» să-și pună intregul aparat în slujba lui Hitler. Au fost incheiate acorduri potrivit cărora «General Chemical», «United Anilin Comp.», un număr însemnat de intreprinderi și trusturi se angajau să nu livreze nici un fel de material strategic unor țări cu care Germania s-ar afla in stare de război.

Dr. Heinz Krause știa că piloții avioanelor Stuka ajungeau unul după altul in ospiciile de nebuni. Știa că marșurile, lupta cereau nervi, putere rezistență, că puterea omenească trebuia intețită la maximum pentru ca să poată rezista in bătăliile moderne, să poată rezista in mijlocul măcelului in masă, al măcelului total preconizat de hitleriști. Dr. Heinz Krause se apucă de lucru.

Incă de pe vremea cind iși petrecea vacanțele in Peru, făcuse cunoștință cu o străveche băutură a indienilor, preparată din vaporii fermentați ai unei plante care conține amphetamină*. Băutura aceasta avea o acțiune mai puternică decit a pervitinei fabricate de «Bayer A.G.». Krause transportă cu sine o mare cantitate din această plantă, socotind că a sosit momentul să se apuce de treabă.

Experiențele sale fură in curind incununate de succes. Doctorul izbuti să țină maimuțe timp de zile intregi in stare de surescitare vie, pină ce innebuneau. Cu acest prilej, Krause făcu o comunicare asupra rezultatelor obținute, iar medicul-șef al statului-major al lui Himmler ordonă să i se pună la dispoziție utilajul corespunzător și materialul uman necesar. Așa a ajuns in acel lagăr din Polonia, in care a desfășurat activitatea redată în jurnalul..."

Yvonne reciti jurnalul, apoi citi articolul scris de Carlo Tavello, a cărui apariție fusese oprită din ordinul concernului „United Anilin". Citi și darea de seamă scrisă de Pierre despre drumul său la Rio și la vila Camberra, se uită la fotografiile cu scheletele indienilor, recapitulă toate datele, apoi strînse intreaga documentație și rămase nemișcată, cu privirea ațintită inainte. Ii ardeau ochii, ii vijiia capul, in mintea ei ideile se goneau val-virtej. In cele din urmă își dădu seama clar că articolul trebuia scris, materialul trebuia prelucrat... cu orice preț ! Yvonne ciocăni ușurel la ușa camerei lui Roger.

---

* Grupul chimic al medicamentelor de tipul pervitinei, care excită centrii nervoși *(N.R.)*.

— Entrez ! se auzi răspunsul energic al tînărului.

Roger ședea în fața micului birou din camera de hotel, iar în fața lui zăcea o grămadă de litere mititele, în timp ce în mînă ținea o mică inimă de mărgean.

— Ah, tu ești ! sări în sus speriat. Vîrî repede mica inimă în buzunarul vestei, mătură cu o mînă literele în sertarul deschis, apoi strînse mîna prietenei sale. Mă ierți că nu sînt încă gata de drum, dar, dacă nu mă-nșel, era vorba să plecăm la șase și nu-i decît cinci și jumătate.

— Din contră. Eu sînt cea care te rog să mă scuzi, murmură Yvonne.

— Putem să plecăm ! făcu Roger voios, luînd-o de braț.

Porniră spre port.

— Roger, începu Yvonne, trebuie să-ți spun ceva.

— Și eu răspunse prompt băiatul.

— Dar deocamdată vreau să-ți vorbesc despre altceva. Mi-a trimis un coleg o scrisoare și...

— O să mi-o arăți dacă vrei. Totuși n-ar fi mai bine să vorbim despre altceva ?

— Dar... Roger, nu se poate. E vorba de cinstea mea de om și de ziarist...

Roger se opri și se uită mirat la fată. De abia acum văzu cît era de palidă, cît era de zdrobită și de intristată.

— Oh, Yvonne, ma petite Yvonne !... tresări Roger speriat. Ce ai ?

— Trebuie să public un articol, trebuie cu orice preț. Dar „Vie ouvrière" nu vrea !

— De ce ?

— Nu știu încă, dar trebuie să fac ceva. După părerea lui Pierre Moineaux, știi, colegul meu, nici un ziar nu va voi să-l publice.

Roger șuieră printre dinți.

— Mare porcărie ! Și după părerea ta ar trebui publicat, nu ?

— Camberra, începu Yvonne, doctorul care-i făcea injecțiile lui Horst, e un monstru, un asasin care a ucis zeci de mii de oameni !

— Vom publica articolul... crede-mă ! Dacă vorbesc eu cu Locorde, îl va publica. La urma urmei, e totuși redactorul-șef al unei gazete socialiste !

— Încearcă și vorbește cu el... Eu deocamdată nu știu ce-i cu mine, zise Yvonne, căreia începură încetișor să-i curgă lacrimile. Ajunseră în port. Între timp se lăsase seara, iar de-a lungul canalului se aprinseră lămpile.

— Yvonne, dar Yvonne... nu-i nimic... Ce-i cu tine ? Nu te-am văzut încă niciodată în halul ăsta ! bîigui Roger, uitîndu-se drept în ochii fetei. Apoi o apucă de umeri.

„Asta-mi mai lipsea" — își zise in gind Yvonne. Buza i se lăsă in jos, părul ii căzu pe frunte și incepu să plingă.

— Pierre o iubea pe Gise, dar a intervenit Locorde, care i-a luat-o. Pierre a descoperit adevărul despre Camberra și nu se publică. Lui Charter de asemenea i-am făcut numai rău... Totdeauna mi se... (Acum plingea de-a binelea.) Eu nu-s făcută decit să stirnesc necazuri...

Roger simțea că-l cuprinde și pe el o stare neliniștitoare. Vru să dea la o parte bucla de pe fruntea Yvonnei, cind deodată își dădu seama că o stringea in brațe și o săruta. Sălbatic, scos din fire, respirind intretăiat...

— Nu-i totuși un motiv ca să mă sugrumi, ii spuse Yvonne, desprinzindu-se din imbrățișarea lui.

Roger o cuprinse de umeri, dar cind se aplecă deasupra ei ca să o sărute din nou, fata se trase la o parte.

— Nu, nu acum... s-au adunat atitea... și mă mai necăjești și tu...

— Eu... și încă cine? se opri Roger speriat.

Norii care se strinseseră deasupra canalului, pesemne, se plictisiră să-și mai poarte povara, căci începură să cadă stropi mari de ploaie.

— Aversă de vară, zise Yvonne, uitindu-se la cer. Iar tu ești un prost! Nu-i vorba de cine, ci de cînd. Tocmai acum ți-ai găsit și tu să-mi divulgi că mă iubești, cînd am atîtea necazuri! (Prinse capul băiatului intre cele două palme și-l sărută pe gură.) Așa! Și-acum să mergem! Miine e ultima zi și nu-i voie să răcești, mai spuse tirindu-l pe Roger după sine.

Alergară o bucată de drum, apoi, deodată, își dădură seama că stăteau iarăși pe loc, ca și cînd ar fi prins rădăcini; se zbenguiau veseli în plină ploaie, în bătaia stropilor, cînd ocolind băltoacele, cind oprindu-se chiar în mijlocul vreuneia. Bineințeles, ca să se sărute.

— Bine că plouă! constată Yvonne.

— Foarte bine, dar mă iubești cu adevărat?

— Haide, vino, nu vezi că se holbează lumea la noi?

Roger se uită speriat in direcția indicată de privirea Yvonnei. Un marinar bătrîn trecea pe lingă ei, clătinindu-se, cu pași șovăitori. I se stinsese pipa, dar n-o scoase din gură și cinta așa, ținind-o printre dinți:

„Tralalala ba-by
Tralalala lam"

Era șapte și jumătate cind ajunseră din nou la hotel. Se urcară in camera lui Roger, se scuturară de apă, iar Yvonne se schimbă la repezeală imbrăcind un haiat de-al lui Roger.

— Dă materialul incoace! o rugă Roger cu un aer grav.

— Nu. Intii imi dai tu ceva. spuse Yvonne. virindu-şi mina in buzunarul băiatului de unde pescui inima mititică de mărgean „Y. Ch" — citi literele proaspăt lipite in ea.

— Nu-i bine. Dă-mi un briceag! Bertrand viri mina in buzunar şi scoase un briceag cu lamă fină. făcut chiar de el

— Poftim!

Yvonne scoase uşurel iniţiala „Ch.".

— Deschide sertarul! ii porunci. Roger se supuse. Yvonne strinse micuţele litere care zăceau vraişte in sertar. alese una dintre ele. apoi işi dădu pe deget cu puţin lipici din sticla de pe masă, unse litera şi o lipi pe inimă.

— Poftim!

— Y... R... (Yvonne Roger), citi Roger, apoi o sărută din nou. Ei vezi. tot e frumoasă viaţa!

— Mhm! răspunse Yvonne. Numai că mor de foame.

Băltoacele reflectau, scinteind, luminile strălucitoare ale oraşului şi ale portului. Noaptea se lăsă asupra oraşului Suez, noaptea de deşert din ajunul ultimei zile a cursei, iar stelele luceau şi ele pline de curiozitate.

*
* *

— ...Am inţeles! zise Clarck Masson, aşezind receptorul pe furcă.

Intră vijelios in hotel, se urcă grăbit in camera lui Norton şi se aşeză pe un scaun:

— Cheamă-l pe Camberra! porunci scurt.

Norton se urni bombănind, dar execută totuşi ordinul, cu neputinţa omului deprins cu supunerea.

— Domnule doctor, voi fi scurt! spuse Masson. Cu Horst s-a terminat. In clipa de faţă se odihneşte la Cairo, in ospiciul de nebuni. Pentru noi este o lovitură catastrofală. Nu ne mai rămine decit să facem tot ce ne stă in putinţă ca să iasă Michel Serpente primul. Cursa nu trebuie să fie ciştigată nici de Abu Hasan, nici de Tissu, nici de Spiegel şi de nimeni altul. Poţi să faci ceva in direcţia aceasta?

— Păi..., zise Camberra, lăsindu-se pe spate, copleşit de ginduri, nu cred ca Serpente să ne permită să facem pe el o incercare cu M.P.-ul.

— Crezi că i-ar ajuta cu ceva?

— Fără indoială, e adevărat că nu l-am examinat, dar n-aş crede că tocmai asupra lui să n-aibă nici un efect.

— Atunci i-o administrăm.

— Cum?

— Dumneata ai fost doar in Brazilia... cunoşti armele indienilor...

— Vă gindiți la tubul de suflat?

— Exact.

— Pentru asta ne-ar trebui două lucruri. Intii instalația pentru congelarea medicamentului și pe urmă ar trebui să știu care-i acțiunea Mepokalinei in stare congelată.

— Plecăm imediat la Cairo, unde vom face rost de tot ce-ți trebuie pentru congelarea Mepokalinei in cantitatea de care ai nevoie, iar efectul il vom vedea miine. N-avem altă cale.

— Bine. Putem pleca. Dar cine va sufla din tub Mepokalina congelată sub pielea lui Serpente?

— Bineînțeles că Nortor.

— Adică toate treburile murdare să le fac întotdeauna eu! bombăni acesta.

— Înainte de start ii sufli lui Serpente ghimpele congelat sub piele, și restul il vom vedea. O să creadă că l-aințepat o viespe sau o muscă.

— All right!

— Putem pleca, zise Camberra sculindu-se.

— E singura modalitate să salvăm ceea ce mai este de salvat. La urma urmei bossul a pariat pe Serpente cu cincizeci de milioane la trustul lui Donald. Ceva se va recupera in orice caz, căci pentru Serpente se plătește doi pentru unu, le explică Masson, fără să-i mai pese dacă ii era îngăduit sau nu să divulge celorlalți doi aceste secrete „de bucătărie".

*

* *

— Vreau să-ți satisfac o veche dorință, spuse Yvonne, întorcîndu-se deodată către Charter.

— Nu, te rog să nu faci asta! Mai bine exprimă-ți o dorință mai puțin costisitoare.

— Tocmai acum, in zorii ultimei zile a cursei, tocmai in pragul despărțirii noastre vrei să-mi refuzi singura dorință?

— Pină acum era vorba să-mi implinești dumneata o dorință!

— Așa și este.

— Atunci, fie! Să aud și eu ce dorință imi mistuie sufletul!?

— Am o bombă. O bombă grozavă, uriașă. Dar de data asta iți cedez intiietatea. Va apărea in „Vie ouvrière" după „Times Sport".

— Și eu care credeam că vrei să-mi comunici că te-ai hotărit totuși să te măriți cu mine.

— Lasă-te de glume, Charter. Sint logodită.

— Pentru mine asta nu-i cituși de puțin o glumă. E Roger?

— Firește că el, respiră Yvonne ușurată. Pesemne, totuși n-am

avut o atitudine prea cochetă față de alții, dacă ai ghicit imediat că numai pe Roger îl iubesc.

— Ce vrei să publici? Dacă-i vorba să arunci în aer parlamentul britanic, așa ceva nu se publică, ci se împiedică. Mi se pare însă că în ultima vreme cam nutrești asemenea planuri.

— Nu! Am demascat un ucigaș odios, care a asasinat zeci de mii de oameni!... Îl cunoști și dumneata, este...

— Miguel Camberra termină Charter fraza. Bănuiam de mult.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Ți-am spus doar că-l cunosc pe Norton și știu pentru cine lucrează.

— Eu nu-ți servesc simple bănuieli, ci date precise. Publici articolul?

— Ce să-ți spun!?... Charter făcu o mutră acră. Uite, eu nu fac parte dintre ziariștii care trăiesc din ceea ce nu scriu, dar nici printre cei care se lasă închiși pentru cele ce scriu nu mă număr. Nu cred că mi-ar sta în putință să scriu articolul.

— Las' că-l scriu eu, dacă dorești... dacă ți-e teamă să-l semnezi. Ție nu-ți rămîne decît să aranjezi ca ziarul să-l publice.

— Dar, Yvonne, draga mea Yvonne, ce-ți închipui dumneata, cine m-a trimis încoace?

— „Times Sport".

— Și știi cui îi aparține ziarul „Times Sport?"

— Nu știu și nici nu mă interesează.

— Cu toate că ar putea să te intereseze! E ziarul stăpînului lui Norton. Ziarul este al lui Garry Stapleton, directorul secției de presă și informații al trustului „General Chemical". Acum pricepi? Cum îți închipui că ar publica ziarul un material ostil intereselor sale?

— Dumneata ești omul lui „General Chemical"? rămase Yvonne încremenită.

Charter clătină din cap.

— Nu. Nu sînt omul lor. Sînt ziarist. Dacă-mi place, mîine pot să trec la alt ziar. Pot să lucrez pentru ziarele trustului „United Anilin", pot să lucrez pentru ziarele lui Ford, ale lui „Standard Oil Company", „General Motors Company", „Canadian Electric Company" sau ale altor multe, multe trusturi, carteluri, întreprinderi. Înțelegi?

— Nu. Nu înțeleg. Poți să scrii ceea ce vrei sau nu?

— Pot să scriu ceea ce se publică. Iar ce se publică este hotărît în ultimă instanță de către trusturi, de interesele momentane ale trusturilor care dispun la ora actuală de ziarul respectiv. Acum pricepi?

— Da, am înțeles. Dumneata nu poți fi cinstit, chiar dacă ai vrea!

— Nu-i tocmai aşa. Pot să mă las inchis, expulzat din S.U.A.

— Şi de ce n-o faci?

— Pentru că nu cred că ar avea vreun sens.

— Dumneata ori eşti laş şi slab, ori nu eşti cinstit! strigă Yvonne cu fulgere in ochi.

— Poate toate trei la un loc. Poate nici una dintre cele trei, zise Charter, făcind un gest obosit cu mina. Aş fi vrut să putem rămine prieteni.

— Publică articolul şi... rămînem prieteni.

— De publicat nu pot să-l public, dar pot să-l scriu, pot să-l trimit redacţiei. Iar pe urmă să-mi caut altă slujbă.

— Nu. Asta nu ţi-o pretind..., tresări Yvonne speriată.

— Acum e tot una. Dă materialul incoace, vom scrie articolul impreună, şi oriunde ar fi să apară il semnez şi eu.

— Bate palma! zise Yvonne cu ochii strălucitori.

Roger avea toate motivele să se mire ce-a apucat-o pe proaspăta lui logodnică de i-a sărit de git englezului acela lungan, sărutindu-l pe ambii obraji.

CAPITOLUL XVIII

...Sşşşşş!...

Serpente işi duse mina la git. Incercă să scoată trompa, dar nu izbutea. In schimb, senzaţia de durere ceda foarte repede. Nu mai simţea la locul inţepăturii decit o mică gilcă.

— Oh, la vache! ocăra Serpente in gura mare bondarul. Aş jura că a fost o femelă de-aia a fost atit de agresivă...

In furnicarul de concurenţi, ziarişti, fotoreporteri şi delegaţi care se îndreptau spre linia de start, nimeni nu băgă de seamă cu cită satisfacţie viri un boxer, cu numele de Norton, un tub de suflat in buzunarul hainei sale.

*
* *

— Iar mă trimiţi pe mine cu elicopterul?

— Păi nu-l vezi cum se roteşte de vreo jumătate de oră deasupra capetelor noastre?

— Hai să nu exagerăm, scumpa mea Yvonne! Dar dacă vrei să urmăresc cursa din elicopter, desigur că Grieux o să ne arunce o scară de fringhii, iar eu o să fac pe dansatorul pe funie...

— Dacă eşti cuminte, poţi veni cu mine.

— Ia spune-mi, pe dumneata nu te deranjează că maşina a fost inchiriată de mine?

— Nu. Crede-mă, e o maşinuţă foarte bună. Sint mulţumită.

— Veşnică recunoştinţă! N-am să uit o viaţă întreagă...
— Ce? Pe mine sau maşina?
— Mărinimia dumitale.
Pufniră amîndoi în ris. Se spărsese gheaţa.
Se urcară in maşină. Şoferul, ocolind maşinile mari, se strecură în spatele liniei de start.

*

* *

Toată banda de prieteni şedea in apartamentul din Paris al Garrancei, cu ochii aţintiţi asupra ecranului aparatului de televiziune.
— Conduce! Nu-l vezi, conduce cu cel puţin zece metri! strigă Garrance, trăgindu-l încă o dată de păr pe logodnicul ei. Mă iubeşti?
— A-ah. Au! răspunse Charles.

EGIPT

„Serpente conduce, urmat de Bertrand şi Tissu pe aceeaşi linie!" — urla megafonul.

Londra, televizorul trustului de bookmakeri

— Francezii ăştia au innebunit de-a binelea! bombăni Donald in apartamentul său din Londra. Au depăşit plutonul cu cel puţin douăzeci de metri.
— Cîţi au mai rămas în ultima etapă? întrebă Torelli fără să-şi ia ochii de pe ecranul aparatului de televiziune.
— Şaizeci şi trei, răspunse Donald, căpetenia trustului de bookmakeri.
— Important e că Serpente conduce, preciză Torelli.

PARIS

— Nu dormi! spuse Garrance, dînd un picior în glezna tînărului care şedea pe divan. Nu vezi că Yvonne cîştigă cursa?
— De ce Yvonne? întrebă mirat Charles.
— Pentru că e prietena mea, răspunse Garrance cu o logică desăvirşită.

EGIPT

„Serpente s-a detaşat şi mai mult... conduce cu treizeci de metri, urmat de Bertrand, Tissu, Spiegel, Abu Hasan!" — urlă megafonul.

EGIPT

— Ia reglează mai bine afurisitul acela de aparat! strigă colegului său conducătorul tehnic al maşinii in care era instalată cine-

matografia. Ba ţiuie, ba mormăie ba miaună... Aşa ceva..., zise deodată, uitindu-se la cicliştii de pe şosea şi rămase cu gura căscată.

— Dacă dumneata erai om şi nu bou, Horst ar fi ciştigat cursa! se intoarse Norton spre Camberra. De ce ai inceput să-l tratezi incă din ziua a treia?

— Dacă dumneata imi spuneai că se va ţine o zi de repaus şi la Luxor, acum n-ai sta aici să injuri ca un birjar. Nu puteam să mai intrerup injecţiile căci mi-ar fi adormit călare pe bicicletă... pricepi acum?

PARIS

— De ce trece pe cealaltă parte a şoselei? tresări Garrance speriată.

— Pesemne că acolo şoseaua-i mai bună, răspunse Charles. Las' că ştie Serpente ce face.

EGIPT

Serpente era grozav de bine dispus. Se simţea parcă ar fi băut o băutură foarte plăcută.

— Sint otrăvurile oboselii, işi explica Serpente această stare. Dar pe mine nu mă dă gata nici un fel de oboseală! se grozăvea singur, trăgind şi mai nebuneşte.

— Rezist... inving... rezist... inving, inving... tralalalam! fredona in sinea sa Serpente...

Era acum atit de sigur de victorie, incit, contrar obiceiului cicliştilor rutinaţi, privi in urma lui.

— Ha-ha! rise tare. Am un avantaj de cincizeci de metri. Să mă ajungă cine poate, haide, arabule, haide, Roger!... Pam! Ciştig, pam, pam!...

PARIS

— Nu mai pricep nimic.. Uite acum se intoarce iarăşi pe partea cealaltă a şoselei! zise şi Charles buimăcit... Nu mai inţeleg nimic, doar nu poate fi vorba de gropi... E şosea sau ce naiba?

EGIPT, URMARIND CURSA

— Nu mai trage de trepied că-ţi vomit in cap! se răsti Charter la fata din fundul maşinii.

— De ce-ai mincat cinci ouă inainte de plecare?

— Numai patru, şi asta ar trebui să mă enerveze pe mine... nu pe tine... Serpente conduce cu cel puţin şaizeci de metri.

— Innebunesc! oftă Yvonne. Cum stă Roger?

— Nu stă, şade, dar cu vreo şaizeci de metri in urma lui Serpente şi, după cite mi se pare, pedalează cu picioarele...

— Insă, spre deosebire de dumneata, gindeşte cu capul.

— Acum şoseaua trece printr-un sat, formind o traiectorie cotită, observă sec Donald. Nu-l mai ajunge nimeni...

— Nu mă ajunge nimeni, nu mă ajunge nimeni, nimeni, nimeni! fredona din ce in ce mai vesel Serpente. Dar ia uite un fluture! Il ajung...

Trăgea, trăgea din ce in ce mai furibund, dar nici fluturele nu se lăsa. Se îndepărta mereu in ultima clipă cu zborul său uşurel şi graţios. Citeodată era gata-gata să-l ajungă. Serpente simţi deodată că-i zvicnesc timplele. De departe i se părea că aude foarte rar o melodie plăcută, care incetul cu încetul devenea din ce in ce mai puternică. Ia uite un elefant! se miră Serpente... Paşte iarba de pe cimp. Şi ce flori!... şi ce lac!... A! dar nu mă las pînă nu-l prind, işi îndreptă el din nou privirile asupra fluturelui. Fluturele se lăsă pe o floare. Acum: se bucură Serpente... acum il prind...

LONDRA, TELEVIZORUL BOOKMAKERILOR

— De ce a luat-o pe strada aceea laterală?... ia uite la el, a cotit pe o stradă laterală! ţişni Donald, apucîndu-l de braţ pe Torelli. Nu poate fi vorba de-o pană, bicicleta-i merge strună...

PARIS

— Tîmpitule... dobitocule... haide, porneşte odată! ţipa Garrance, ieşită din fire.

— Nu te mai necăji, că al doilea e Tissu, tot un francez, răspunse Charles.

— Nu-i sigur... nu-i sigur că iese primul. De ce s-a dat jos Serpente de pe bicicletă?... Au! Nici nu vreau să mă uit!... işi ascunse ea capul la gitul proaspătului ei logodnic, aşa că nici Charles nu mai putu urmări desfăşurarea cursei.

— A reintrat in cursă? intrebă Garrance.

— Nu ştiu, nu văd..., pentru că...

— Dar pentru ce eşti aici? ţişni Garrance, smucind nasul băiatului, apoi se prăbuşi din nou la gitul lui.

EGIPT

— Unde naiba poate să fie...? intrebă Yvonne mirată.

— Tissu conduce, urmat de Roger al dumitale, pe locul trei Lamberto Ferrari..., răspunse Charter.

— Ferrari a rămas în urmă ultimele etape. Am auzit că nu-i mai rezistă plăminii... Dar unde-o fi rămas Serpente?

— Pesemne in sat. Probabil o pană. Nu există lagăr care să reziste la un ritm atit de îndrăcit...

EGIPT

Serpente se dădu jos de pe bicicletă şi se avîntă după fluture. Dar acesta zbură departe Serpente se supără, se urcă din nou pe bicicletă şi... pam... pam, pam-pam! pedală vesel de-a lungul şoselei.

Şi... tirziu după-amiază se pomeni din nou înapoi, la Suez.

*

* *

EGIPT

„Serpente a rămas în urmă! — anunţă megafonul. Probabil o pană. Bertrand conduce, urmat de Abu Hasan. Pe locurile trei şi patru Paul Tissu şi Van Hutten, pe aceeaşi linie urmaţi de Spiegel!"

Yvonne era sfirşită. Işi sprijini capul in palme şi-şi astupă urechile cu degetele. Roger e primul... Roger e primul... Doamne dumnezeule, ajută-mă!

— Hasan şi Roger sînt in frunte, urmaţi de Spiegel, apoi de Tissu şi Van Hutten pe aceeaşi linie..., zise Charter grav de la postul său de observaţie. Mai e un kilometru pină la linia de sosire.

Roger se gindea la prietenii săi cum se gindise de atitea ori şi in alte curse. Pe urmă apărură in faţa lui ochii strălucitori ai Yvonnei. Işi încleştă fălcile şi începu să tragă şi mai tare. Deodată simţi un junghi în plămîni, dar nu se dădu bătut.

„Mai e puţin, trebuie să ciştig! — îşi spuse hotărît. Trebuie să ciştig!"

— Roger Bertrand a trecut primul linia de sosire, urmat de Abu Hasan cu o jumătate de lungime, apoi Tissu, Spiegel, Van Hutten, Ferrari, Charlotti, Jack Killan, Darloppe, Claus... Ciştigătorul etapei Suez-Cairo — Roger Bertrand! Al doilea — Abu Hasan, al treilea — Paul Tissu.

„Ciştigătorul, Roger Bertrand, a incheiat etapa clasindu-se astfel pe primul loc in clasamentul general, cu timpul: 198 h 04' 53", urmat la o secundă de Abu Hasan; al treilea, cu două secunde şi jumătate în urmă, este Frank Spiegel! Salutăm învingătorii!" — îşi incheie transmisiunea megafonul.

Roger nu-şi mai simţea membrele, nu mai auzea glasul megafonului, ştia totuşi că a ciştigat. Porni obosit, ameţit spre cordon. Nu-l mai interesa nici regulamentul, nici semnele desperate pe care i le făceau poliţiştii cu căşti tropicale pe cap. I se părea că vede după cordon pe tovarăşii săi de muncă, pe bătrînul François, pe Pierre, pe Jacques, pe muncitorii cu miinile bătătorite de la uzinele „Renault", care veniseră să-şi salute tovarăşul de muncă. Dădu mina cu François, apoi trecut de la o mînă la alta, iar mulţimea il conduse in

alai triumfal pină la hotelul „Semiramida". Marea cursă ciclistă Khartum—Cairo—Suez—Port-Said, Port-Said—Suez—Cairo luase sfîrşit

*

* *

In grădina de pe acoperişul hotelului „Semiramida", orchestra cînta dezlănţuită. Cei patru şedeau din nou la aceeaşi masă. Ştiau cu toţii că este pentru ultima dată. Erau veseli şi totuşi întristaţi. Conversaţia nu voia nicicum să se lege. Yvonne se gindea la drumul lui Hasan, la viaţa grea, plină de lupte care o avea in faţă, pe urmă in faţa ochilor ei apăru Parisul, universitatea, „Vie ouvrière", Garrance, apoi işi aminti că nu-i trimisese incă prietenei sale şal'ul de mătase promis...

— Bonsoir, Yvonne, bonsoir, messieurs! salută cineva grupul de la masă. Yvonne işi intoarse capul in partea de unde venea glasul.

— Locorde! strigă Yvonne, sărind in sus veselă, apoi ii făcu imediat loc la masă.

— Soţia mea, o prezentă Locorde pe Gise, care dădu din cap cu eleganţă, apoi cu o mişcare de felină se lăsă pe un scaun, pe care-l trase sub ea cu un gest larg.

— Mă iertaţi! zise Locorde. Sîntem in călătorie de nuntă şi ne-am gindit: ce-ar fi să vedem şi noi sfirşitul cursei!

— Mă bucur că ai venit, cel puţin putem să discutăm imediat. Cînd îmi publici articolul? il atacă Yvonne.

— Oare am publicat pină acum altceva decît articolele dumitale? Chestia Van Kappen mi-a scos peri albi. Apropo de Van Kappen... Ştii ce-a păţit?

— Habar n-am!

— Baumier, care-i dăduse cele cinci mii de lire, i-a intentat proces. Altfel e bine, se bucură că a ajuns cunoscut, şi-a găsit şi o slujbă, şi acum ii dă zor cu examenele la politehnică.

— Mă bucură, dar nu vorbeam despre asta. Cind publici articolul despre Heinz Krause, zis şi Miguel Camberra, chestia Horst?

— Nu uita de modestie. Nu-ţi ajung trei lovituri? Televiziunea la mare distanţă, savantul la cursa ciclistă, victoria lui Roger Bertrand... toată lumea vorbeşte de dumneata şi, bineinţeles, adăugă Locorde, făcind o reverenţă inspre Roger, despre eroul zilei.

— Lasă-te de complimente! Renunţ la cele trei lovituri pentru cea de-a patra. Cind o publici?

— Niciodată. Articolul a fost cenzurat... pesemne habar n-ai cine finanţează „Vie ouvrière"...

— Nu... nu m-a interesat niciodată...

— Atunci află că in ultimă instanță tot banca de unde-şi iau fondurile şi celelalte ziare, rețeaua bancară a casei Morgan.

— Americanul Morgan?

— Dar cine altcineva?

— „Vie ouvrière" este o gazetă franceză şi — zice-se — chiar o gazetă muncitorească. Cel puțin judecind după titlu...

— Noi abia ne-am căsătorit. Cred că n-ai pretenția ca Jean să-şi piardă slujba numai ca să devii tu şi mai celebră? zise Gise, răsucindu-şi gitul.

— Dacă nu te superi, deocamdată discut cu redactorul-şef al gazetei..., i-o intoarse Yvonne, inghițind în sec.

— Dar ce-ți inchipui! sări Gise. Dacă ai devenit celebră, poți să-ți permiți orice? Jean ți-e şef! El hotărăşte ce apare in gazetă şi ce nu!

— Mie insă mi se pare că tu ai vrea să hotărăşti in treaba asta! Ce eşti tu, nevasta şefului sau şefa şefului?

— Tot una e, nu-i aşa, Jeannot?...

— Dar, vă rog, pentru numele lui dumnezeu... Gise... interveni desperat Locorde, cu brațele intinse. Lăsați-mă şi pe mine să spun un cuvint... n-am ajuns nici măcar să vă spun lucrul cel mai important... Gazeta a premiat pe Yvonne pentru activitatea ei din Egipt cu 200.000 de franci.

— Țineți-vă francii! Dacă nu-mi publicați articolul, imi dau demisia.

— Poftim... ia te uită la ea!... Ce? Ce?... se bilbii Gise, galbenă ca ceara.

— Iertați-ne, nu vrem să vă mai deranjăm, spuse Locorde, sculindu-se de la masă. Încă o dată, vă felicit pe amîndoi şi, adăugă cu un zimbet amărui, mult noroc la ziarul care iți va publica articolul.

Locorde se inclină şi-şi oferi brațul soției sale:

— Noapte bună!

Gise plecă cu nasul în vînt. Numai dintr-o pură întimplare răsturnă şi scaunul.

*
* *

Clarck Masson reuşi pentru a treia oară să-l tragă inapoi pe Norton, infuriat ca un bezmetic.

— Nu-l sugruma, că ajungi la puşcărie...

— Tilharule, pungaşule, timpitule! tuna Norton. Unul innebuneşte, iar al doilea se intoarce din drum şi o ia inapoi spre start. Și ce-ai mai vrea să faci? Pe mine n-ai vrea să mă injectezi? sări din nou la Camberra.

— Dumneata m-ai silit să-l dopez pe Horst! Ţi-am spus destul de clar că nu garantez de acţiunea medicamentului decît pe timp de zece zile. Unii rezistă şi in cea de-a unsprezecea, alţii însă innebunesc. Mepokalina e o substanţă chimică, nu un elixir din basme!

Norton se plimba de colo pînă colo prin cameră de parcă ar fi innebunit şi el.

— N-ai vîndut cumva medicamentul? il intrebă brusc pe Camberra.

— Mă priveşte personal, răspunse calm profesorul.

— Prin urmare l-ai vîndut! sări la el Norton pentru a patra oară. Atunci află că sintem tovarăşi juma-juma la afacere. Te am la mînă! M-ai distrus ca bookmaker, o iau de la inceput ca acţionar! Şi dacă cricneşti o vorbă... (Norton işi ridică pumnul cit un baros) la seama, ar fi o trufanda pentru presă!

— Despre asta mai stăm de vorbă. Deocamdată aş vrea să mă văd plecat de-aici, răspunse Camberra.

— A! Dinspre partea plecării, nici o grijă, dar nu fără mine!

— Ştiu, oftă Camberra. Voi, yankeii, nu lăsaţi uşor să vă scape din mină ceea ce aţi apucat o dată!

— Haide să vedem cum ne putem evapora cit mai repede de aici! incheie Masson discuţia.

*

* *

— Tourrière publică articolul! ţişni Roger ca o ghiulea în camera Yvonnei. Vino, plecăm imediat!

— Cine-l publică? întrebă Yvonne uluită, strîngîndu-şi capotul.

— „Révolution ouvrière".

— Măi... vorbeşti serios?

— Cred şi eu!

— Atunci vino! zise Yvonne, luîndu-şi logodnicul de braţ. Haide! şi prinse a-l trage spre uşă.

— Poate ai vrea mai intii să te îmbraci?

— Of! suspină Yvonne. Mai trebuie şi asta? Atunci intoarce-te.

Roger se execută. Cineva bătu la uşă.

— O radiogramă! se auzi de afară glasul boyului.

— Desigur, de la Garrance, zise Yvonne, trăgîndu-şi rochia în goană. Îmi inchipui că mă aşteaptă cu nerăbdare.

Se grăbi la uşă şi o deschise. Pe clanţă se afla o radiogramă răsucită sul.

„Tilharii au fugit astă-noapte. Stop. Mă ţin scai de ei. Stop. Trimit veşti pe adresa Yvonnei.

Charter"

— I-ai dat adresa?

— Rămînem doar prieteni, răspunse Yvonne, uitîndu-se în ochii lui Roger.

— Bine... mai bine așa, mă bucur! spuse Roger întinzînd logodnicei sale mîna.

— Uite, cu asta mi-ai făcut o bucurie.

Pe urmă, firește, procedară ca toți îndrăgostiții.

— Haide mai iute că pierdem vaporul! o trase Roger pe Yvonne după el.

Hasan făcuse cunoștință în port cu prietenii lui Roger și-l aștepta împreună cu muncitorii de la „Renault".

— Aș vrea să ne ajutați, le zise el, să înălțăm și noi în țara noastră fabrici ca ale dumneavoastră. Atunci v-ați putea uita altfel la noi!

— De la voi nu-mi iau rămas bun, se adresă la despărțire Yvonnei și logodnicului ei, ci vă spun la revedere!

Roger și Yvonne se urcară pe vaporul „Orient", apoi puntea fu ridicată, iar vasul ieși din străvechiul port. Țărmul era negru de furnicarul de oameni veniți să le ureze drum bun. Oamenii fluturau batiste, basmale și șaluri. Un singur om privea în larg, urmărind cu privirea vaporul care se pierdea în depărtare. Stătea pe țărm drept și nemișcat în aureola soarelui care răsărea, ca o statuie neclintită a viitorului. Era Abu Hasan.

*

* *

Soții Bertrand reciteau pentru a treia oară articolul scris de Yvonne în colaborare cu Charter. Ziarul „Révolution ouvrière" nu era finanțat de Morgan, ci de abonații săi, de muncitorii din Franța. Articolul demasca cu lux de amănunte viața și întreaga activitate a lui Camberra, alias Krause.

*

* *

Strada clocotea.

— „Révolution ouvrière"! „Révolution ouvrière"! urlau vînzătorii de ziare pe străzile Parisului scăldate de razele soarelui de toamnă. Cine dă azil asasinilor! Cum a innebunit Horst Müller! Fărădelegile lui Krause, zis Camberra... „Révolution ouvrière"! „Révolution ouvrière"!

Oamenii smulgeau ziarul din miinile vînzătorilor. Tirajul se epuiza vertiginos. La vînzătorii din centru cu greu se mai puteau găsi citeva exemplare.

— „Révolution ouvrière“ ! „Révolution ouvrière“ !

Masa de studenţi care se revărsa din clădirile Sorbonei se trezi deodată că avea de-a face cu o „concurenţă“ serioasă. Oriunde se uitau vedeau poliţişti asaltind vînzătorii de ziare, cărora le cumpărau exemplarele cu zecile.

— Charles, se întoarse jignită Garrance spre logodnicul ei. Charles, tu nu poţi îngădui aşa ceva !

— Haide, să mergem ! zise Charles, luîndu-şi logodnica de braţ. Vino cu mine !

Se întoarse şi-o conduse în grabă pe Garrance pînă la scările facultăţii de medicină.

— Sticleţii acaparează „Révolution ouvrière“ ! strigă Garrance. En avant !

Nu trecură nici zece minute, şi studenţii de la politehnică, de la facultatea de drept şi de la toate celelalte facultăţi se îngrămădiră în faţa redacţiei ziarului „Révolution ouvrière“.

— Scoateţi o ediţie specială ! Ediţie specială ! urlă mulţimea compusă mai ales din tineri.

— Trimiteţi pe cineva încoace ! strigă cineva de sus, de la geamul redacţiei.

Doi studenţi urcară în goană scările vechii clădiri cu cinci etaje. Fură introduşi imediat în cabinetul redactorului-şef, Tourrière.

— Ce-aţi păţit ? Ce-i cu voi ? se răsti Tourrière la delegaţi.

— Vrem să scoateţi o ediţie specială. Cît puteţi. Ne angajăm noi să vindem ziarul. Bineînţeles, în grupuri. Aş vrea să văd dacă apucă cineva să cumpere mai mult de un exemplar !? Iar sticleţilor nu le dăm deloc !

— Aşteptaţi jos ! Dacă editura primeşte, putem să vă dăm îndată vreun milion sau două de exemplare.

— Merçi. Aşteptăm...

Peste două ceasuri, ediţia specială scoasă de „Révolution ouvrière“ inunda Parisul ca o avalanşă. Articolul despre Camberra era semnat de patru persoane :

Carlo Tavello, Yvonne Charpentier, Pierre Moineaux şi Jacques Charter.

*

* *

Goodrich Kollar, directorul general al concernului „United Anilin Company“ se plimba nervos, cu mîinile la spate, în biroul său. Se silea să-şi păstreze calmul, dar nu reuşea decît foarte greu.

— Domnilor, se adresă celor de faţă, n-aş putea să vă spun momentan cît şi ce ne costă afacerea Krause. Cursul acţiunilor noas-

tre a scăzut cu cincizeci la sută la bursă. Pungaşul de Charter a amestecat în această afacere murdară nu numai numele nostru, ci a dat şi lista tuturor sucursalelor noastre, precum şi denumirea tuturor produselor chimice fabricate de noi. Am pierdut Franţa ca debuşeu pentru o bună bucată de vreme. Muncitorimea ne boicotează produsele şi în alte părţi. Şi toate acestea pentru un asasin.

Hary Haraldsohn, directorul general al concernului „General Chemical Company", zîmbi ironic:

— Dacă nu mă-nşel, dumneavoastră aţi fost cei care l-aţi scos pe Camberra din mîinile Tribunalului de la Nürnberg. Noi nu i-am dat nici o împuternicire să facă experienţe cu indienii. Şi ăsta este, după părerea mea singurul aspect grav al chestiunii. Şi, bineînţeles, nu este de loc lipsit de interes că domnul Werner, şeful serviciului dv. de contrainformaţii, şi mister Stapleton, şeful serviciului nostru de contrainformaţii, n-au făcut tot timpul altceva decît să pîndească dacă le ies sau nu banii cu care au pariat pe Horst Müller. Şi, dacă nu mă-nşel, v-a costat şi pe dumneavoastră cîţiva dolari această afacere, nu-i aşa, domnilor?

— Degeaba ne mai văicărim! conchise Stapleton. Singurul lucru pe care-l mai putem face acum este să căutăm să salvăm ce mai este de salvat.

— Ai obţinut arestarea autorilor articolului?

— Nu. Ministrul de Interne al Franţei nu vrea să-şi aprindă paie-n cap cu muncitorii, iar muncitorimea s-a solidarizat cu autorii articolului. Domiciliul lui Carlo Tavello n-a putut fi descoperit pînă acum.

— Bine domnilor, ce-aţi făcut totuşi pînă acum? Dumneavoastră dormiţi sau ce dracu faceţi? întrebă Haraldsohn uitîndu-se la cei doi directori ai serviciilor de contrainformaţie.

— Camberra, Masson şi Norton sînt în drum spre New York!

— Pe unde vin?

— Prin Brazilia. Camberra trebuie să aducă de la vilă descrierea procedeului de fabricaţie al Mepokalinei. După părerea lui Clarck, cu ajutorul Mepokalinei ne-am putea restabili în linii mari situaţia financiară, căci armata cumpără orice cantitate.

— Pînă aici totul ar fi în ordine... dar trebuie să astupăm şi gura presei.

— Asta-i o treabă mai simplă..., zise Stapleton agitat, începînd să umble şi el nervos prin cameră.

— Aşteptăm sosirea lui Camberra şi a lui Norton. Cumpărăm de la Camberra procedeul de fabricaţie, pe urmă îi predăm Procuraturii.

Procesul se va dezbate în fața tribunalului, iar noi vom difuza în presă că de fapt noi am fost cei care i-am prins, că n-am știut nimic despre trecutul lui Camberra, că totul este o născocire a comuniștilor și pe urmă...

— Și pe urmă, după ce se potolesc valurile, Camberra va continua să lucreze pentru noi, la fel ca și ceilalți.

— Prin urmare, domnilor, ne-am înțeles? intrebă Goodrich Kollar.

— Firește, răspunse Haraldsohn. În felul acesta, putem chiar să cîștigăm ceva la afacerea asta.

Își luară rămas bun. Cei doi contrainformatori porniră să pregătească presa, iar cei doi directori generali să mai cumpere cîteva pachete din acțiunile al căror curs momentan era foarte scăzut. S-ar putea spune că erau destul de veseli.

*
* *

Roger și Yvonne se întorceau de la biroul stării civile la locuința lor. Erau obosiți, fericiți, totuși oarecum îngrijorați și neliniștiți.

— Nici o știre de la Charter, spuse Yvonne deschizînd una după alta telegramele de felicitare.

— Las'că dă el semn de viață de îndată ce va avea ceva de comunicat, o liniști Roger. Ne-a dovedit totuși că e un om cinstit.

— Uite, strigă Yvonne, sărind în sus. Ne felicită și el.

„Auzit radio știrea căsătoriei voastre, felicitări din toată inima. Stop. Aranjat pușlamalele totul; o. k.

Charter"

— Vezi! Ți-am spus eu că e băiat de treabă! zise Yvonne, adresind o privire serioasă soțului ei.

— „Révolution ouvrière", „Révolution ouvrière"! urlau din nou vînzătorii de ziare pe stradă. Ziarul atinsese acum un tiraj uriaș...

— A sunat ceasul asasinului... favelele s-au pus în mișcare... Krause, zis și Camberra, condamnat de tribunalul din Rio de Janeiro la 25 de ani muncă silnică... „Révolution ouvrière"... „Révolution ouvrière"... Édition spéciale... „Révolution ouvrière"!...

Yvonne lăsă ziarul din mînă. Era mulțumită. Misiunea ei în Egipt luase sfîrșit.

Paris, Londra, Hamburg, Rio, Roma, Cairo își urmau viața lor de toate zilele. Zîmbind, Yvonne luă o carte de pe raft și o deschise la o pagină ce purta un mic semn și citi:

„Îndestulat de m-oi întinde-n trîndăvie
Vreodat', aceasta să mă coste capul.
De poţi să m-amăgeşti cu linguşire
De mine însumi mulţumit să fiu,
De poţi cu vreo plăcere să mă-nşeli,
Să fie ziua aceea — ziua mea din urmă" *

După ce citi fragmentul, aşeză la loc cartea, apoi se îmbrăcă şi porni cu paşi grăbiţi spre redacţia ziarului „Révolution ouvrière".

SFÎRŞIT

Dragi cititori,

Numeroşi corespondenţi ne informează că în localităţile lor nu vin regulat fasciculele colecţiei. Tirajul acesteia fiind constant explicaţia trebuie căutată în inegala ei difuzare în ţară Singura modalitate eficace ca să remediaţi această defecţiune este să vă abonaţi la colecţia noastră.

În felul acesta nu numai că vă veţi asigura primirea regulată a broşurilor şi veţi înlătura descompletarea lor, dar ne veţi ajuta şi pe noi, dîndu-ne posibilitatea să constatăm mai exact interesul pe care-l trezeşte colecţia în rîndurile voastre pe regiuni, raioane şi localităţi.

Tineri şi tinere,

Scrieţi-ne impresiile voastre despre lucrările care apar în colecţie! Sînteţi mulţumiţi de încercarea noastră de a vă da povestiri cu o tematică tot mai variată? Ce lucrări v-au plăcut mai mult în ultimele luni?

Dacă sînteţi mulţumiţi de colecţia noastră, răspîndiţi-o printre prietenii, colegii şi tovarăşii voştri de muncă!

O PROBLEMĂ CÎT SE POATE DE SIMPLĂ

Cu toții ați auzit desigur de amperi, wați, volți, ohmi. Nu-i așa? Sînt unități de măsură întrebuințate în electricitate.

Noi vă rugăm să ne scrieți ce măsoară fiecare dintre ele. Simplu, nu?

ATENȚIUNE!

CU PROBLEMA DE MAI SUS SE ÎNCHEIE PRIMA ETAPĂ A CONCURSULUI ORGANIZAT DE CLUBUL GLUMEȚILOR.

REAMINTIM PARTICIPANȚILOR CĂ EI SÎNT OBLIGAȚI SĂ TRIMITĂ REZOLVĂRILE TUTUROR PROBLEMELOR PUBLICATE ÎN COLECȚIE ÎNCEPÎND CU NR. 62 ȘI ÎN REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ NUMERELE 1, 2, 3/58.

REZOLVĂRILE SE PRIMESC PÎNĂ LA DATA DE 25 MARTIE — DATA POȘTEI — DUPĂ CARE NU VOR MAI FI LUATE ÎN CONSIDERAȚIE.

CLUBUL GLUMEȚILOR

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU